

Falstaff (De Munt) JOHAN JACOBS

Wereldoorlog II. Is dit onder verwijzing naar de Honderdjarige Oorlog? Heeft Falstaff zijn fortuin zien verdwijnen in het strijdgewoel? En hebben de vrouwtjes van Windsor hun toekomst verzekerd op de zwarte markt? *Don't know*. Een verklaring terzake wordt niet gegeven. Wel duidelijk is dat het allemaal niet al te ernstig moet worden genomen: het decor (ook van Macfarlane) is wat uitvergroot en staat wat scheef; dat duidt in casu op scherts.

Het station van Windsor is ook duidelijk een van de drukste spoorwegknooppunten van het westelijk halfronde en de met een overdaad aan lichte valiezen beladen reizigers zijn er altijd gehaast en immer dorstig. Het bewuste buffet is derhalve een goudmijn en lijkt meer op de salons van het Waldorf-Astoria dan op de gelagzaal van, pakweg, Gent-Sint-Pieter. Bovendien komt het beste volk er over de vloer: de wijfjes van

Windsor zijn namelijk merrie genoeg om er hun thee te komen nuttigen in het gezelschap van gauwdieven en bedriegers allerhande, temeer daar ze bevriend zijn met de waardin, mevrouw Quickly. Bovendien een gemiste kans om de handeling effenaar te verplaatsen naar een *Quick*, biedt deze dame gelegenheid tot het maken van de volgende illustratieve opmerking. In het voornoemde koningsdrama was zij de waardin van de herberg *De Kousenband*. In *The Merry Wives of Windsor* (en in de *Falstaff* van Boito/Verdi), had ze dat beroep ingeruild voor dat van huishoudster bij de plaatselijke dokter. Bij Decker heeft ze gemakshalve opnieuw plaats genomen achter de toog: alweer zo een ingreep die het uitstekend doet in het eerste tafereel (waar Falstaff van haar zijn drankrekening krijgt gepresenteerd) maar geenszins in het derde (waar Quickly in het holst van de nacht diezelfde

Falstaff in haar eigen gesloten café komt opzoeken en hoofds begroeten alsof ze hem al in geen jaren heeft gezien). Met dit ene voorbeeld kan eigenlijk al worden volstaan om te illustreren dat je als toeschouwer geconfronteerd wordt met vondsten die een ogenblik nadien ongerijmdheden en/of onhandigheden blijken te zijn. De aanwezigheid van boven-titeling maakt de zaak daarbij alleen maar erger: zit er blijkens de tekst dameslinterie in een wasmand, dan komt er uiteraard restaurantlinnen uit tevoorschijn; gaat Falstaff vrouwe Ford opzoeken, dan komt hij binnen twee minuten terug in het café waar ze inmiddels als bij toverslag is opgedoken; kieperen ze de wasmand in de Thames, dan blijkt die rivier in het volgende tafereel acuut te zijn dichtgegooid om steun te bieden aan een ladder. Als het al geen eik is. Wellicht op een rangeerspoor. Klap op de vuurpijl is namelijk het

eindtafereel dat zich moet afspelen bij de zogenaamde eik van Herne, in het plaatselijke park. Buiten dus. Maar we zitten binnen. Dus moet buiten binnen. En Falstaff niet buiten bij die inmiddels overbodig geworden eik, maar de eik decoratief binnen bij de slapende Falstaff. Een dronkemansroes moet dat namelijk allemaal plausibel maken, en dankzij een tafellaken dat Falstaff over zijn hoofd krijgt gedrapeerd, merkt hij geenszins dat benevens de lokale flora ook de hele plaatselijke bevolking op wandel is. Horen doet hij daarentegen wel: wanneer de klok twaalf slaat, telt hij (conform de partituur) angstig de slagen. Maar dat het reuzengroot horloge (we zitten in een stationsbuffet) ondertussen al lang twaalf uur aanwijst, merkt hij van geen kanten.

Is dit soort ingrepen dan werkbaar? In sommige gevallen wel, hier